ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRI BORDEAUX

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

πατέρας μου εἶχε πεθάνει σ' ἕνα δυστύχημα. Εἶχα μείνει λοιπὸν μόνος, μὲ τὴ μητέρα μου καὶ μὲ τὴν ἀδελφή μου Ζοζέττα.

Στὸ χωριό μας ἦρθε κάποτε ἕνας Ἰταλός, ὁ Μίλιο Μίσα, γιὰ νὰ διορθώση τὸ κωδωνοστάσιο. Εἴμαστε συνομήλικοι σχεδόν, παίζαμε φυσαρμόνικα, καὶ τραγουδούσαμε καὶ οἱ δυό. Κάθε Κυριακὴ ἐρχόταν στὸ σπίτι μας. Καὶ σὲ λίγο, ἡ ἐπισκέψεις του ἔγιναν καθημερινές: Νόμιζα πὼς ἐρχόταν γιὰ τὴ μουσική, ἐνῶ αὐτὸς ἐρχόταν γιὰ τὴ Ζοζέττα!

Μιὰ μέρα, μοῦ εἶπε ἡ μητέρα μου:

— Ὁ Μίλιο ζητάει τὴν ἀδελφή σου, γιὰ γυναῖκα του!... Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴν οἰκογένειά του, στὴν Ἰταλία!

Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω τὸν Μίλιο, πῆγα στὸ Σερεζόλ, στὴν πατρίδα του. Ἦταν φθινόπωρο, τότε. Ρώτησα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω καὶ γύρισα κατόπιν καὶ εἶπα στὴ μητέρα μου:

— Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μίλιο εἶνε σὰν τὴ δική μας!... Ἔχει τὴ μητέρα του, μιὰ ἀδελφὴ ποὺ τὴ λένε Μπάνκα, κ' ἕναν ἀδελφὸ ποὺ τὸν λένε Ἐμμανουήλ.... Αὐτὸν δὲν τὸν εἶδα, γιατὶ φύλαγε τὰ πρόβατα στὸ βουνό... Ὁ πατέρας τους, πέθανε... Ἡ περιουσία τους, εἶνε μικρή!

— Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴν περιουσία! ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μου. Αὐτὸ ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ἂν εἶνε ἄνθρωποι θρῆσκοι καὶ τοῦ Θεοῦ!...

—Ὅσο γ' αὐτό, μείνε ἥσυχη! ξαναπα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάνουν τὸ σταυρό τους πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ φαγητό... Μόλις δοῦν ἐπίσης κανένα σταυρό, ἡ καμμιὰ ἐκκλησία, σταυροκοπιοῦνται ἑλληνικά.

Μιὰ Κυριακὴ λοιπόν, ἀφοῦ φάγαμε μαζὶ μὲ τὸ Μίλιο στὸ σπίτι, βγήκαμε στὴν ὁδὸ Μπονεβὰλ περίπατο. Εἶχε νυχτώσει...

Χωρὶς κανέναν πρόλογο τότε εἶπα τοῦ Μίλιο ξερά:

— Πρέπει νὰ παντρευτῆς πειὰ τὴν ἀδελφή μου!

Αὐτὸς γέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε ἐπίσης ξερά:

— Ἐξάπαντος, Μισέλ!

Μερικὲς ἡμέρες ὕστερα, δὲν φάνηκε στὸ σπίτι. Τὸν περίμενα τὴν Πέμπτη, ὕστερα πάλι τὴν Κυριακή, μὰ ὁ Μίλιο δὲν φάνηκε καθόλου. Πῆγα νὰ τὸν ζητήσω στὸ Μπονεβάλ, γιατὶ λυπήθηκα τὴ Ζοζέττα μας ποὺ ἔκλαιγε. Ἐκεῖ ὅμως μοῦ εἶπαν πὼς ἔφυγε πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὴν Ἰταλία!

Ὅλο τὸν χειμῶνα, δὲν μπόρεσα νὰ πάω στὴν Ἰταλία, γιατὶ τὸ χιόνι ἦταν ἄφθονο... Ἄρχισα ὅμως καὶ νὰ ὑποψιάζωμαι κάτι, γιατί ἡ μητέρα καὶ ἡ Ζοζέττα εἶχαν πάντα τὰ μάτια τους κόκκινα... Ὅταν ἔμεναν μόνες, ἔκλαιγαν. Καὶ συχνὰ μιλοῦσαν μὲ σιγανὴ φωνή...

Σὲ λίγο ἡ μητέρα μου ἔπεσε ἄρρωστη καὶ μὲ κάλεσε κοντά της.

— Ἂν πεθάνω, φρόντισε γιὰ τὴ Ζοζέττα! μοῦ εἶπε:

— Φυσικά, θὰ φροντίσω!... τῆς εἶπα βαθειὰ συγκινημένος.

— Νὰ μὴν τὴ μαλώσης, ὅμως! μὲ διέκοψε μυστηριωδῶς. Δὲν ἔχει, παρὰ ἐσένα μονάχα στὸν κόσμο!

— Ἡσύχασε, μητέρα! μουρμούρισα. Θὰ εἶμαι πάντα καλός, γιὰ τὴ Ζοζέττα μας!

Καὶ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα μου ἡσύχασε. Ἡσύχασε γιὰ πάντα. Τὴν ἀνάπαψε ὁ Θεός. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, κατάλαβα περὶ τίνος ἐπρόκειτο: Ἡ Ζοζέττα θὰ γινόταν μητέρα! Μὰ δὲν τὴ μάλωσα, γιατὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ στὴν ἀγαπημένη μου νεκρή, τὴ μάννα μου.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε λυώσει ἀκόμα τὸ χιόνι, ἂν καὶ κινδύνεψα δυὸ-τρεῖς φορές, κατόρθωσα νὰ πάω στὸ Σορεζόλ..

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο; ρώτησα τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του, μόλις ἔφθασα ἐκεῖ.

— Ἔφυγε... πάει νὰ κάνη τὴ θητεία του, ὡς κληρωτός! μοῦ ἀπάντησαν.

— Εἶνε μακριὰ ἀπὸ δῶ τὸ σύνταγμά του;

— Πολὺ μακρυά!... Στὴ Βερόνα!... Μὰ ἔλα κατὰ τὸν Σεπτέμβριο πάλι, καὶ τότε θὰ τὴν δῆς... Θάρθῆ νὰ παντρευτῆ τὴν Καρλόττα Μίντι, ποὺ εἶνε καμαριέρα στὸ ξενοδοχεῖο «Μπελλαγκράντα»!

— Δὲν θὰ παντρευτῆ τὴν Καρλόττα! οὔρλιασα μὲ θυμό, τότε.

Κι' ἐξήγησα στὶς δυὸ γυναῖκες, ὅτι ἡ ἀδελφή μου δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνη μητέρα, κ' ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν παντρευτῆ ὁ Μίλιο...

Ἀμέσως τότε, μητέρα καὶ κόρη ἀρχίσαν νὰ κλαῖνε, καὶ νὰ φωνάζουν:

— Συμφορά μας!... Καὶ ἡ Καρλόττα εἶνε στὴν ἴδια κατάσταση μὲ τὴν ἀδελφή σου!... Κ' ὁ πατέρας της εἶνε ἀγριεμένος μὲ τὸ Μίλιο!...

— Καλά! τοὺς εἶπα. Θὰ ξαναρθῶ τὸ Σεπτέμβριο... Μὰ ὁ Μίλιο δὲν θὰ πάρη τὴν Καρλόττα, ἀλλὰ τὴν ἀδελφή μου!

Συμφώνησαν μαζύ μου, γιατὶ — ὅπως μοῦ εἶπαν — ἡ Καρλόττα δὲν ἦταν καλῆς διαγωγῆς κοπέλλα, καὶ δὲν τὴν ἤθελαν κ' αὐτὲς γιὰ νύφη τους.

Ἐπὶ τέλους, ἔμαθα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Μίλιο, καὶ ξαναπῆγα στὴν Ἰταλία. Ὅταν ἡ δυὸ γυναῖκες μὲ ἀντίκρυσαν, ἔτρεξαν μὲ τὰ χέρια σηκωμένα.

— Μὴν μπαίνης στὸ σπίτι, γιὰ τὸ Θεό! μοῦ φώναξαν. Εἶνε ὁ Μίλιο μέσα!

Ἐγὼ δὲν τὶς ἄκουσα καὶ μπῆκα. Ὁ Μίλιο ἦταν στὴν τραπεζαρία, τρώγοντας ψωμοτύρι καὶ πίνοντας κρασί. Μόλις μὲ εἶδε, θέλησε νὰ γελάση, ν' ἀστειευτῆ καὶ μοῦπε:

— Κόπιασε κοντά!... Φάε καὶ πιέ, σὰν στὸ σπίτι σου!

— Ναί! τοῦ εἶπα. Κ' ἐσὺ ἔφαγες καὶ ἤπιες στὸ δικό μου σπίτι, πολλὲς φορές!... Καὶ κοιμήθηκες, μάλιστα!... Ἔλα, ὅμως!... Ἄφησέ τα αὐτά, τώρα, καὶ σήκω νὰ φύγουμε!

— Γιὰ ποῦ; ρώτησε παραξενεμένος.

— Γιὰ τὴ Σαβοΐα!... Γιὰ τὸ χωριό μου!... Πρέπει νὰ παντρευτῆς τὴ Ζοζέττα!... Καὶ νὰ γνωρίσης τό... παιδί σας!

— Μπᾶ, ἔχει καὶ μικρό; ἔκανε ἀπρόσεχτα δῆθεν ὁ Μίλιο. Καὶ τίνος εἶνε;

— Δικό σου εἶνε, Μίλιο! φώναξα μὲ θυμό. Καὶ πρόσεχε πῶς μιλᾶς γιὰ τὴν ἀδελφή μου!... Ἡ Ζοζέττα δὲν εἶνε Καρλόττα!

Ἀπ' τὸ ὕφος μου κατάλαβε, ὅτι δὲν σήκωνε ἀστεῖα τὸ πρᾶγμα. Σκέφτηκε λοιπὸν ἕνα ἐμπάδιο γιὰ νὰ ξεφύγη, καὶ μοῦδειξε τὴ στολή του λέγοντας:

— Εἶμαι στρατιώτης ἀκόμα!... Ἂν περάσω τὰ σύνορα, γιὰ τὸ χωριό σου, θὰ μὲ κηρύξουν λιποτάχτη!

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτό! τοῦ εἶπα. Πάω καὶ φέρνω ἐδῶ τὴν ἀδελφή μου, κ' ὅλα διορθώνονται!

—Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω δυὸ γυναῖκες! μοῦ εἶπε τότε μὲ ἀδιαφορία.

— Δὲν θἄχης παρὰ μιά, Μίλιο!... Μιὰ καλὴ καὶ νοικοκυρὰ γυναῖκα, τὴν ἀδελφούλα μου!

— Δὲν μπορῶ! ξαναπε. Αὔριο παντρεύομαι τὴν Καρλόττα!

— Δὲν θὰ τὴν πάρης, αὐτή! ἐπέμεινα ἄγρια.

Δὲν μ' ἀπάντησε παρὰ ἄρχισε νὰ κορωϊδεύη. Πῆρε καὶ τὴ φυσαρμόνικα νὰ παίξη, σὰν ἄλλοτε. Τὴν ἄρπαξα μὲ θυμό, τὴν κομμάτιασα κ' οὔρλιαξα:

— Ἄκουσε, Μίλιο: Ἂν δὲν πάρης τὴ Ζοζέττα, θὰ λογαριαστῆς μαζύ μου!

— Ποῦ;

— Στὸ μονοπάτι τοῦ Κάρρο!... Διάλεξα καλὸ μέρος... Θὰ πάρης τὸ τουφέκι σου, ἔχω τὸ δικό μου, κ' ὁ Θεὸς ἂς μᾶς κρίνη!

Ἔκανε ἕναν μορφασμό, δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ δυναρέσκεια ἢ ἀπὸ φόβο καὶ εἶπε:

— Ὥμορφο παιχνίδι αὐτό!... Καὶ γιὰ πότε;

— Ἀπόψε!... Μᾶς χρειάζεται μιὰ ὥρα, ὅσο νὰ φτάσουμε ἐκεῖ!

— Καλά! μουρμούρισε. Περίμενέ με ἐκεῖ, καὶ θἄρθω νὰ σὲ δρῶ!... Κ' ἔτσι, θὰ τελειώσουν ὅλα!

Πῆγα στὸ μονοπάτι, καὶ τὸν περίμενα. Δὲν ἦρθε. Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψω!... Ὅταν ξαναπῆγα στὸ σπίτι του, εἶχε νυχτώσει πειά...

— Ποῦ εἶνε ὁ Μίλιο; ρώτησα.

—Ποῦ θέλεις νὰ εἶνε; μουρμούρισε ἡ μητέρα του. Στὴν προκομμένη τὴν Καρλόττα πῆγε πάλι, καϊμένε μου Μισέλ!... Ἄφησέ τον ὅμως ἥσυχο, νἄχης τὴν εὐχή μου!... Θὰ μᾶς φέρη κ' ἄλλη δυστυχία καὶ ντροπή!

Ἔφυγα ἀλαφιασμένος καὶ ζήτησα τὸ σπίτι τῆς Καρλόττας. Ἦταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ, καὶ τὰ παράθυρά του ἦσαν φωτισμένα.

Ξεχώρισα μέσα, ἀπάνω στὸ τραπέζι μεζέδες, κρασί, ποτήρια καὶ μιὰ μεγάλη παρέα νὰ διασκεδάζη... Ὁ Μίλιο ἔπαιζε μιὰ φυσαρμόνικα, καὶ ἡ Καρλόττα χόρευε... Δὲν ἤ-

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τους προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζὰκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὁ κ τ ὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» ἤρχισεν ἤδη, τόσον διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀναγνώστας μας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποπρακτορείων τοῦ πρακτορείου ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγκάρης»

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπελιὸ)

ΚΑΙΡΟΣ ἦταν πειὰ ἡ πόλις τοῦ κινηματογράφου νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν πυρετώδη ζωή της. Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινε χάρις στὶς καυστικὲς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος τελευταία...ἀγρίεψε κ' ἐννοεῖ νὰ ξεραγνήσῃ ὅλους τοὺς «ἀστέρες» καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ποθήσουν τὶς λουτροπόλεις.

Πρώτη ἡ Τζὶν Χάρλοου κατέθεσε τὰ ὅπλα καὶ δήλωσε στὸ σκηνοθέτη της :

—Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ «γυρίσω». Θὰ τρελλαθῶ ἀτ' τὴ ζέστη ! Μοῦ χρειάζεται ἑνὸς μηνὸς ἄδεια.

Κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Φλορίδα, μαζὺ μὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της. Τὸ παράδειγμά της δὲν ἀργησαν νὰ τὸ μιμηθοῦν κ' ἄλλες «βεντέττες». Ἔτσι στὸ Χόλλυγουντ ἔμειναν μόνο ὅσοι «ἀστέρες» ἀντέχουν στὴ ζέστη κ' ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσί τους τὴν τέχνη τους.

Ἡ Γκρέτα Γκαρμπο, παραδείγματος χάριν, δὲν διαμαρτύρεται καθόλου. Γέμισε τὴ βίλλα της μ' ἀνεμιστῆρες, ἐλάττωσε τὸ ντύσιμό της ὅσο ἦτο δυνατὸν καὶ συνέχισε τὸ «γύρισμα» τοῦ νέου ἔργου της. Τὸ ἴδιο ἔκανε ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ Μάτζ Ἤδαν καὶ ἡ Κώνστανς Μπέννετ. Ἀλλ' ἡ ἄλλες «βεντέττες» δὲν συγκινήθηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν συναδέλφων τους. Ἐκεῖνο ποὺ τὶς ἐνδιαφέρει εἶνε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ διασκεδάσουν καλύτερα τὶς «διακοπές» τους. Κι' εἶνε τόσο τρελλές, ὥστε ἔχουν ἐγκαταλείψει τὰ πάντα γιὰ τὰ παιγνίδια τῆς θάλασσας.

* * *

Στὸ Μαϊάμι ἡ Ἄϊρεν Χάρβεϋ περνάει σήμερα χρυσῆ ζωή. Ὁ πλούσιος φίλος της ἱκανοποιεῖ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της, γιατί δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ νὰ στενοχωριέται. Εἶνε δὲ ὁ φίλος της αὐτὸς ἕνας ἀφελὴς Νοτιομερικανός, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ βλέποντάς την....στὴν ὀθόνη ! Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του κ' ἦρθε νὰ ζήσῃ μαζύ της, ἀφοῦ κατέθεσε στὰ πόδια της ὅλη του τὴν περιουσία. Κι' ἡ Ἄϊρεν Χάρβεϋ, φυσικά, δὲν τὸν ἔδιωξε. Ἕνας πλούσιος θαυμαστὴς πάντα χρειάζεται σὲ μιὰ «βεντέττα». Ἔπειτα αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ χειμῶνα εἶχε ἀνοιχθῆ πολὺ στοὺς λογαριασμούς της κ' εἶχε λιγάκι στενοχωρηθῆ οἰκονομικῶς. Γι' αὐτὸ ἡ γνωριμία τοῦ Νοτιοαμερικανοῦ τῆς ἦρθε...γάντι. Αὐτὸς τὴν γλύτωσε ἀπὸ τὶς ἐνοχλήσεις τῶν πιστωτῶν της καὶ τῆς χάρισε πάλι τὴν εὐθυμία της. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ Ἄϊρεν Χάρβεϋ ἔχει ἕνα ἐλάττωμα : ὅ,τι λεφτὰ κερδίζει ἀπὸ τὴ δουλειά της, τὰ βάζει στὴν Τράπεζα γιὰ τὰ....γεράματά της καὶ συντηρεῖται μόνο ἀπὸ τὶς ἡγεμονικὲς ἐπιχορηγήσεις τῶν φίλων της. Ἐννοεῖται ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ὥμορφη «βεντέττα» ὅταν θὰ πάψῃ πειὰ νὰ παίζῃ στὸν κινηματογράφο, θὰ εἶνε τόσο πλούσια, ὥστε θὰ μπορῇ ν' ἀνοίξῃ μιὰ δική της κινηματογραφικὴ ἐπαχείρησι ἢ νὰ ζήσῃ σὰν «βασίλισσα» σὲ κανένα νησὶ τῶν Τροπικῶν.

* * *

Ἡ Ἐλισάβετ Ἄλλαν, ἡ ὁποία ἔχει παίξει σ' ἕνα σωρὸ ἔργα μὲ τοὺς μεγάλους «γόητες» τῆς ὀθόνης, σὲ μιὰ συνέντευξή της ἀποκαλύπτει μὲ ποιὸ τρόπο νευριάζουν αὐτοὶ οἱ διάσημοι «ἀστέρες».

Ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, παραδείγματος χάριν, ὁ ὁποῖος διαρκῶς χαμογελάει στὴν ὀθόνη, γίνεται ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θυμό του ὅταν, τὴν ὥρα ποὺ παίζει στὸ «πλατώ», βλέπει τοὺς ἄλλους συναδέλφους του νὰ τὸν κυττάζουν μὲ περιέργεια. Ἔτσι, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἔχει παρακαλέσει τὸν σκηνοθέτη νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὴν εἴσοδο στὸ «στούντιο» στοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν δουλειά.

—Δὲν μπορῶ νὰ παίξω, τοῦ ἐξήγησε, ὅταν βλέπω καρφωμένα πάνω μου περίεργα βλέμματα. Χάνω ὅλη τὴν αἴγλη τοῦ ρόλου μου καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀροσιωθῶ σ' αὐτόν. Διαλύεται ἡ αὐταπάτη καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σκεφθῶ ὅτι δὲν ζῶ, ἀλλὰ παίζω ἕνα ἔργο. Κι' αὐτὸ μὲ καταστρέφει.

Κι' ἀλήθεια, ὁ «Μπόμ» ἔχει πράγματι τὴν ἰδιοτροπία νὰ φαντάζεται ὅτι εἶνε ὁ ἥρως κάθε φίλμ, τὸ ὁποῖο «γυρίζει». Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ πάντα παίζει μὲ μεγάλη φυσικότητα.

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ πάλιν ἀρρωσταίνει ὅταν τοῦ ζητήσουν νὰ ἐπαναλάβῃ μιὰ σκηνή. Τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ κάνῃ τὶς ἴδιες χειρονομίες καὶ νὰ πῇ τὰ ἴδια λόγια. Γι' αὐτὸ μελετᾶει πάντα πολὺ καλὰ τὸ ρόλο του καὶ φυσικὰ δὲν συγχωρεῖ ποτὲ τὴν παρτεναίρ του, ὅταν αὐτὴ κάνει λάθη. Γιὰ νὰ γλυτώνῃ δὲ ἀπὸ κάθε φασαρία, ἐφαρμόζει τὴν ἀκόλουθη μέθοδο : "Οταν ὁ σκηνοθέτης τοῦ βρῇ τὴν παρτεναίρ του γιὰ ἕνα ἔργο, ἀμέσως ὁ «Μπόμ» σπεύδει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὴ βίλλα της καὶ νὰ τὴν παρακαλέσει νὰ μελετήσουν μαζὺ τοὺς ρόλους τους. Ἡ «βεντέττα» δέχεται πρόθυμα αὐτὴ τὴν πρότασί του. Τότε ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ἀρχίζει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ σχέδιό του. Κάνει, δηλαδή, τὴν ὥμορφη ἠθοποιὸ νὰ τὸν ἐρωτευθῆ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τ' ἀρνηθῆ τίποτε, κι' ὕστερα τῆς λέει :

—Θὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Θὰ μελετήσῃς τόσες ὧρες, θὰ μιλᾶς ἔτσι καὶ θὰ ἀκοῦς ὅ,τι σοῦ λέω !...

Ἐκείνη, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, δέχεται μ' εὐχαρίστησι αὐτὸ τὸ μαρτύριο κ' ὑπακούει τυφλὰ στὶς συμβουλές του. Ἔτσι ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ὅταν κατεβῆ στὸ «πλατώ», ἔχει γλυτώσει ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο : ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς πρωταγωνιστρίας...

Ὁ Τζὼν Μπάρυμορ, ὁ τρίτος «γόης» τῆς ὀθόνης, δὲν μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὶς «βεντέττες» νὰ μασᾶνε «τσίκλες» ! Τὸν πάνει πονοκέφαλο.

Ὅσο δὲ γιὰ τὸν Μάξ Μπάερ, τὸν «πρῶτο ἐραστὴ» τοῦ Χόλλυγουντ, αὐτὸς τρελλαίνεται ὅταν ἀκούει τοὺς συναδέλφους του νὰ...σφυρίζουν ! Τὸ σφύριγμα τοῦ τσαλζει κυριολεκτικῶς τὰ νεῦρα καὶ μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀρρωστήσῃ.

Κι' ἡ χαριτωμένη «βεντέττα» καταλήγει συμπεραίνοντας ὅτι ὅλοι οἱ «γόητες» τῆς φιλμοιτόλεως εἶνε νευρασθενεῖς !...

Νὰ τὸ πιστέψουμε ;

* * *

Ἡ Μώρην Ο' Σούλλιβαν εἶνε αὐτὸ τὸ μῆνα ἐρωτευμένη γιὰ πέμπτη φορά. Ὁ τυχερὸς εἶνε ἕνας ἀσήμαντος μηχανικὸς τῶν «στούντιο», ὁ ὁποῖος ὅμως εἶνε ἐξαιρετικῆς ὡμορφιᾶς. Τὸν εἶχε γνωρίσει μιὰ μέρα ποὺ εἶχε θελήσει νὰ δῇ τὶς νέες ἐγκαταστάσεις τῶν προβολέων τοῦ «στούντιο», τοὺς ὁποίους εἶχε ἀναλάβει ἐκεῖνος νὰ ἐπιβλέπῃ. Ὁ ὥμορφος μηχανικὸς τῆς ἔδωσε κάθε σχετικὴ πληροφορία καὶ τέλος τῆς εἶπε, δείχνοντάς της τὸν πιὸ δυνατὸ καὶ τὸν πιὸ καλύτερο προβολέα :

—Σ' αὐτὸν ἐδῶ ἔχω δώσει τ' ὄνομά σας...

—Καὶ γιατί ; ἀπόρησε ἡ Μώρην Ο' Σούλλιβαν.

—Γιατί, τῆς ὡμολόγησε μ' εἰλικρίνεια, εἶνε ὁ πιὸ δυνατὸς καὶ σᾶς... μοιάζει. Κάνει ὅλα τὰ πράγματα ποὺ φωτίζει νὰ παίρνουν μιὰ παραμυθένια αἴγλη. Τὸ ἴδιο κάνετε καὶ σεῖς στοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς πλησιάζουν.

Ἡ Μώρην Ο' Σούλλιβαν γέλασε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Ἀλήθεια, ξέρετε, μοῦ εἴσαστε συμπαθητικός. Τὸ βράδυ ἐλᾶτε νὰ μὲ ζητήσετε στὴ βίλλα μου. Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα....

Ὁ μηχανικὸς τῆς φίλησε μὲ τριφερότητα τὸ χέρι. Καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα πῆγε πράγματι στὴ βίλλα της.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲ ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφός της. Καὶ ἡ κακὲς γλῶσσες τοῦ Χόλλυγουντ δὲν μποροῦν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τί γοῦστο βρίσκει ἡ Μώρην Ο' Σούλλιβαν σ' αὐτὸ τὸν «κοῦκλο» !...

Μὰ ἡ «βεντέττες» εἶνε κομμὰ φορὰ τόσο παράξενες στὸν ἔρωτά τους !...

* * *

Καὶ τώρα θὰ σᾶς δώσουμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία :

Ἡ Ἀνίτα Λοῦς ἀναπηδήχτηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα «βασίλισσα τῆς ὡμορφιᾶς», γιατί ἔχει τὰ πιὸ ὥμορφα μάτια καὶ τὸ πιὸ γλυκὰ χείλη τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ Ντούγλας Φαίρμπανκς
(Γελοιογραφία Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος)

ξεραν φυσικά, ὅτι παραμόνευα ἀπ' ἔξω καὶ τοὺς ἔβλεπα...

Τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ χτύπησε μεσάνυχτα... Τὸ γλέντι ἔπαψε, κι' ὁ Μίλιο ἐγκῆκε γιὰ νὰ φύγῃ... Τὸν ἄρπαξα τότε ἀπ' τὸ χέρι...

Φοβήθηκε μήπως μᾶς ἀκούσουν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Καρλόττας... Γιατί ἀμέσως μοῦ ψιθύρισε :

— Σιγά !... Ὄχι φωνὲς καὶ φασαρία !

— Γιατὶ δὲν ἤρθες νὰ μὲ δῇς, ἐκεῖ στὸ μονοπάτι ; μούγκρισα σιγαλά.

—Νόμιζα πὼς ἀστειεύοσουν !

—Δὲν ἀστειεύονται μὲ τὰ τοιφέκια, Μίλιο ! ξαναμούγκρισα. Καὶ σὲ προειδοποιῶ, μιὰ γιὰ πάντα γιὰ τὸ ἑξῆς : Ἂν αὔριο πάρῃς τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τῆς Καρλόττας, εἶσαι χαμένος !... Ἡ ἀδελφή μου σὲ περιμένει, καὶ ξέρε το !

Δὲν μίλησε... Χωρίσαμε... Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, περίεργος νὰ δῶ ὅς ποῦ ἔφτανε ἡ ἀτιμία τοῦ καὶ ἡ ἐπιμονή του, πῆγα καὶ παραμόνευψα κοντὰ στὸ σπίτι τῆς Καρλόττας.

Τὸν εἶδα νἄρχεται, παρέα, μ' ἕναν φίλο του, γιὰ ἀσφάλεια !

Λύσσαξα...

— Ἄλτ, Μίλιο ! ξεφώνισα.

Τὸν εἶχα προειδοποιήσει, καὶ ἤξερε !... Ἀντὶ νὰ φύγῃ λοιπὸν πρὸς τὰ πίσω, ἔκανε νὰ φυλαχτῇ !

Μὰ τὸν σημάδεψα ἀμέσως στὸ κεφάλι, τὸν πυροβόλησα, σωριάστηκε στὸ χῶμα, καί.. καὶ δὲν ξαναστηκώθηκε !